

Byla C-383/05

Raffaele Talotta

prieš

Belgijos valstybė

(*Cour de cassation* (Belgija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Sisteigimo laisvė – EB sutarties 52 straipsnis (po pakeitimo – EB 43 straipsnis) – Savarankiška veikla užsiimantis mokesčių mokėtojas ne rezidentas – Minimali apmokestinamųjų pajamų dydžio nustatymas tik mokesčių mokėtojui ne rezidentui atžvilgiu – Pateisinimas viešojo intereso pagrindu – Mokesčių kontrolės veiksmingumas – Nebuvimas“

Sprendimo santrauka

Laisvas asmenų judėjimas – Sisteigimo laisvė – Mokesčių teisės aktai

(*EB sutarties 52 straipsnis (po pakeitimo) – EB 43 straipsnis*)

Sutarties 52 straipsnis (po pakeitimo – EB 43 straipsnis) draudžia valstybės narės su pajamų mokesčiu susijusias nuostatas, kurios, apskaičiuojant apmokestinimo pagrindą nesant mokesčių mokėtojo arba administracijos pateiktų rodymų, minimalius apmokestinamųjų pajamų dydžius numato tik mokesčių mokėjams ne rezidentams.

Pajamos iš savarankiškos veiklos tam tikros valstybės narės teritorijoje, nepaisant to, ar tai yra mokesčių mokėtojo rezidento, ar ne rezidento pajamos, priskirtinos tai pačiai pajamų kategorijai. Be to, mokesčių mokėtojo – rezidento ar ne rezidento, – jei dalis šių mokesčių mokėtojų veiklos vykdoma kitos valstybės narės teritorijoje, situacija aptariamam mokesčių administratoriui sukelia tas pačias problemas, nes šios dvi mokesčių mokėtojų grupės yra objektyviai panašioje situacijoje. Šiomis aplinkybėmis, rezidavimo vieta pagrįstas skirtumas yra netiesioginė diskriminacija, nes jis daugiausia gali daryti neigiamą poveikį kitų valstybių narių piliečiams, kadangi ne rezidentai dažniausia yra užsieniečiai.

(žr. 26, 28, 32, 38 punktus ir rezoliucinės dalies)

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija)

SPRENDIMAS

2007 m. kovo 22 d. (*)

„Sisteigimo laisvė – EB sutarties 52 straipsnis (po pakeitimo – EB 43 straipsnis) – Savarankiška

veikla užsiimantis mokesčių mokėtojas ne rezidentas ? Minimali? apmokestinamųjų pajamų dydžio nustatymas tik mokesčių mokėtoj? ne rezident? atžvilgiu ? Pateisinimas viešojo intereso pagrindais ? Mokesčių kontrolės veiksmingumas ? Nebuvimas“

Byloje C-383/05

dėl *Cour de cassation* (Belgija) 2005 m. spalio 7 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2005 m. spalio 24 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Raffaele Talotta

prieš

Belgijos valstyb?,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai R. Schintgen, A. Borg Barthet, M. Ilešič (pranešėjas) ir E. Levits,

generalinis advokatas P. Mengozzi,

kancleris R. Grass,

išnagrinėjusių pastabas, pateiktas:

- R. Talotta, atstovaujamo advokato X. Thiebaut ir X. Pace,
- Belgijos vyriausybės, atstovaujamos M. Wimmer, padedamo advokato B. van de Walle de Ghelcke,
- Europos Bendrųjų Komisijos, atstovaujamos R. Lyal ir D. Martin,

susipažinęs su 2006 m. lapkričio 16 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimas

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su EB 52 straipsnio (po pakeitimo ? EB 43 straipsnis) aiškinimu.

2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant ginčą tarp R. Talotta ir Belgijos valstybės dėl jam, kaip mokesčių mokėjui ne rezidentui, 1992 m. mokesčiniu laikotarpiu taikyto minimalaus apmokestinamųjų pajamų dydžio.

Teisinis pagrindas

3 Fizinis ir juridinis asmuo pajamų mokesčį Belgijoje reglamentuoja 1992 m. Pajamų mokesčio kodeksas (*Moniteur belge*, 1992 m. liepos 30 d.), kurio pagrindinės bylos aplinkybės metu galiojusios redakcijos 341 straipsnio pirmojoje pastraipoje numatyta:

„Jeigu nerodyta priešingai, juridinis ir fizinis asmuo apmokestinamųjų pajamų dydis gali būti vertintas atsižvelgiant ? požymius ar duomenis, kurie byloja apie aukštesnes pajamas nei tos,

kurias patvirtina deklaracija“.

4 To paties kodekso 342 straipsnis skelbia:

„Nesant suinteresuotų?j? asmenų arba administracijos pateiktų ?rodymų, 23 straipsnio 1 dalies 1 ir 2 punktuose nurodytos pajamos arba pelnas kiekvieno mokes?io mok?tojo atžvilgiu apskai?iuojami atsižvelgiant ? ne mažiau kaip trijų panašių mokes?io mok?tojų vidutines pajamas ar peln? ir, atsižvelgiant ? atvej?, ? investuoti? kapital?, apyvart?, darbuotojų skai?i?, pagrindin? naudojam? paj?gum? šaltin?, naudojam?s žem?s nuomos vert?, taip pat ir ? kit? reikšming? informacij?.

<...>

2. Karalius, atsižvelgdamas ? 1 dalies pirmojoje pastraipoje nurodytas aplinkybes, nustato Belgijoje veikt? vykdan?i? užsienio ?moni? minimal? apmokestinam?j? peln?.

5 1993 m. rugpj??io 27 d. Karaliaus dekreto, ?gyvendinan?io 1992 m. Pajam? mokes?io kodeks? (*Moniteur belge*, 1993 m. rugs?jo 13 d., toliau ? 1993 m. rugpj??io 27 d. Karaliaus dekretas), 182 straipsnyje numatyta:

„1. Belgijoje veikt? vykdan?i? užsienio ?moni?, kurios apmokestinamos remiantis 1992 m. Pajam? mokes?io kodekso 342 straipsnio 1 dalies pirmojoje pastraipoje numatyta palyginimo proced?ra, minimalus apmokestinamasis pelnas yra toks:

<...>

3. komercijos ir paslaugų teikimo sektoriaus ?mon?s:

a) <...> „vireka“ (viešbu?iai, restoranai, kavin?s) <...>: 100 (BEF) už 1000 (BEF) apyvartos taikant 300 000 (BEF) minimum? už vien? darbuotoj? (vidutinis skai?ius per atitinkamus metus);

<...>

2. Bet kuriuo atveju pagal 1 dal? apskai?iuot? apmokestinamojo pelno suma negali b?ti mažesn? nei 400 000 (BEF).

<...>“

6 Pagal 1970 m. rugs?jo 17 d. Liuksemburge tarp Belgijos ir Liuksemburgo pasirašyto susitarimo, skirto išvengti dvigubo apmokestinimo ir suregulmentuoti tam tikrus kitus su pajam? ir pelno mokes?iu susijusius klausimus (toliau ? Susitarimas), 24 straipsnio 5 dal?:

„Jei vienos Susitarian?iosios valstyb?s ?mon? nuolatin? veikt? vykdo kitoje Susitarian?ioje valstyb?je, pastaroji valstyb? tokiai ?monei negali nustatyti mažiau palank? apmokestinim?, nei yra taikomas toki? pa?i? veikt? vykdan?ioms vietin?ms ?mon?ms.“

Pagrindin? byla ir prejudicinis klausimas

7 R. Talotta gyvena Liuksemburgo Didžiojoje Hercogyst?je, o Belgijoje kaip fizinis asmuo eksploatuoja restoran?.

8 Kadangi R. Talotta Belgijoje neturi nuolatin?s gyvenamosios vietos d?l mokes?io mok?jimo, tik jo šioje valstyb?je nar?je gautos pajamos yra apmokestinamos fizini? asmen? ne rezident? pajam? mokes?iu.

9 Kadangi R. Talotta pav?luotai pateik? savo deklaracij? d?l fizini? asmen? ne rezident? pajam? mokes?io u? 1992 m. mokestin? laikotarp?, Belgijos mokes?i? administratorius jam praneš? apie ketinim? j? apmokestinti *ex officio*, remiantis 1992 m. Pajam? mokes?io kodekso 342 straipsnio 2 dalimi. Ši nuostata min?tam administratoriui leidžia, nesant mokes?i? mok?tojo ar administratoriaus pateikt? ?rodym?, apmokestinti, atsižvelgiant ? apyvart? ir ? darbuotoj? skai?i?, Belgijoje veikt? vykdan?ias užsienio ?mones, taikant 1993 m. rugpj??io 27 d. Karaliaus dekretu nustatytus minimalius apmokestinam?j? pajam? dydžius, kurie „vireka“ sektoriuje veikian?ioms ?mon?ms per nagrin?jam? mokestin? laikotarp? negali b?ti mažesni nei 400 000 BEF.

10 Belgijos mokes?i? administratorius, remdamasis šiais teis?s aktais, ?pareigojo R. Talotta u? 1992 m. mokestin? laikotarp? sumok?ti fizini? asmen? ne rezident? pajam? mokest?, apskai?iuot? šeši? darbuotoj? pagrindu.

11 Tas pats administratorius 1998 m. birželio 23 d. Sprendimu atmet? R. Talotta pateikt? skund? d?l min?to apmokestinimo.

12 Ieškovas pagrindin?je byloje apskund? š? sprendim? Liežo apeliaciniame teisme (*Cour d'appel de Liège*), kuris 2004 m. birželio 16 d. Sprendimu atmet? suinteresuotojo asmens pateikt? ieškin?.

13 Kasaciniam teismui pateiktame kasaciniame skunde R. Talotta pirmojo kaltinimo pirm?ja dalimi nurodo, kad *Cour d'appel de Liège*, nesilaikydamas Belgijos konstitucijos 149 straipsnio, netinkamai motyvavo skundžiam? sprendim?, nes jis neatsak? ? nurodyt? pagrind?, kad apmokestinant jo pajamas buvo remiamasi mažiau palankiomis nuostatomis nei tos, kurias taikomos t? pa?i? veikt? vykdan?i? Belgijos ?moni? atžvilgiu. R. Talotta pirmojo kaltinimo antr?ja dalimi tvirtino, jog min?tas Apeliacinis teismas, nuspr?sdamas, kad pagrindin?je byloje nagrin?jamas apmokestinimas buvo teis?tai nustatytas taikant 1992 m. Pajam? mokes?io kodekso 342 straipsnio 2 dal? ir 1993 m. rugpj??io 27 d. Karaliaus dekreto 182 straipsn?, pažeid? Susitarimo 24 straipsnio 5 dal? ir Sutarties 52 straipsn?.

14 Atmet?s pirmojo kaltinimo pirm?j? dal? kaip nepagr?st?, Kasacinis teismas nusprend? sustabdyti bylos nagrin?jim? d?l pirmojo kaltinimo antrosios dalies ir pateikti Teisingumo Teismui tok? prejudicin? klausim?:

„Ar (Sutarties 52 straipsnis) turi b?ti aiškinamas kaip draudžiantis nacionalin?s teis?s nuostat?, kuri, kaip ir 1999 m. rugpj??io 27 d. Karaliaus dekreto 182 straipsnis, priimtas ?gyvendinant 1992 m. Pajam? mokes?io kodekso 342 straipsnio 2 dal?, minimalius apmokestinam?j? pajam? dydžius taiko tik ne rezidentams?“

D?l prejudicinio klausimo

15 Prašym? priimti prejudicin? sprendim? pateikt?s teismas savo klausimu siekia išsiaiškinti, ar Sutarties 52 straipsnis draudžia tokie? valstyb?s nar?s teis?s nuostat?, kokia išplaukia iš 1992 m. Pajam? mokes?io kodekso 342 straipsnio 2 dalies ir 1993 m. rugpj??io 27 d. Karaliaus dekreto 182 straipsnio, kuri minimalius apmokestinam?j? pajam? dydžius numato tik mokes?i? mok?tojams ne rezidentams.

16 Vis? pirma reikia priminti, kad, nors tiesioginiai mokes?iai priklauso valstybi? nari? kompetencijai, pastarosios vis d?lto turi j? ?gyvendinti laikydamosi Bendrijos teis?s (2004 m. rugs?jo 7 d. Sprendimas *Manninen*, C?319/02, Rink., p. I?7477, 19 punktas ir ten nurodoma teismo praktika).

17 Vienodo vertinimo taisyklės draudžia ne tik atvirą diskriminaciją dėl nacionalinės priklausomybės, bet ir bet kokias kitas paslėptas diskriminacijos formas, kuriomis, pritaikius kitus skirtumų kriterijus, pasiekiamas toks pats rezultatas (1995 m. vasario 14 d. Sprendimo *Schumacker*, C-279/93, Rink., p. I-225, 26 punktas ir ten nurodoma teismo praktika).

18 Diskriminacija gali atsirasti tik tuomet, kai panašiomis aplinkybėmis taikomos skirtingos taisyklės arba kai ta pati taisyklė taikoma skirtingoms situacijoms (minuto sprendimo *Schumacker* 30 punktas ir 1999 m. rugsėjo 14 d. Sprendimas *Gschwind*, C-391/97, Rink., p. I-5451, 21 punktas).

19 Dėl tiesioginio mokesčio Teisingumo Teismas su fizinių asmenų pajamų apmokestinimu susijusiose bylose pripažino, kad bendra taisyklė ta, jog rezidentų ir ne rezidentų situacijos atitinkamoje valstybėje nėra panašios, nes jos yra objektyviai skirtingos tiek jų pajamų šaltinio požiriu, tiek asmeninių galimybių mokėti mokesčius arba asmeninės ir šeimyninės padėties požiriu (minuto sprendimo *Schumacker* 31–34 punktai; 1995 m. rugpjūčio 11 d. Sprendimo *Wielockx*, C-80/94, Rink. p. I-2493, 18 punktas ir 1996 m. birželio 27 d. Sprendimo *Asscher*, C-107/94, Rink. p. I-3089, 41 punktas). Tačiau jis patikslino, kad, numatius mokesčio lengvatą, kuri netaikoma ne rezidentams, skirtingas šių dviejų mokesčių mokėtojų grupių vertinimas gali būti kvalifikuojamas kaip diskriminacija Sutarties prasme, jeigu nėra jokių objektyvių situacijos skirtumų, kurie pateisintų skirtingą šių dviejų mokesčių mokėtojų grupių vertinimą tuo klausimu (minuto sprendimo *Schumacker* 36-38 punktai ir minuto sprendimo *Asscher* 42 punktas).

20 Šiuo požiriu reikia pažymėti, kad iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos išplaukia, jog 1992 m. Pajamų mokesčio kodekso 342 straipsnio 1 dalimi siekiama reglamentuoti situacijas, kuriose mokesčio mokėtojas, rezidentas arba ne rezidentas, nepateikė mokesčio administratoriui rodymų dėl pajamų ar pelno.

21 Kiek tai susiję su mokesčių mokėtojais rezidentais, iš Teisingumo Teismui pateiktos medžiagos taip pat matyti, kad Belgijos mokesčio administratorius, remdamasis 1992 m. Pajamų mokesčio kodekso 342 straipsnio 1 dalyje nurodytais kriterijais, gali palyginti pajamas, kurias reikia atsižvelgti, su vidutinėmis mažiausiai trijų panašių mokesčių mokėtojų rezidentų pajamomis.

22 Jeigu negalima remtis šiuo pajamų nustatymo metodu, iš Teisingumo Teismui pateiktos medžiagos taip pat išplaukia, kad minutes administratorius, remdamasis minutes kodekso 341 straipsnio pirmąja pastraipa, gali tik mokesčių mokėtojų rezidentų atžvilgiu taikyti vienodo tarifo taikymo metodą, pagrįstą „požymiais ar duomenimis, kurie byloja apie aukštesnes pajamas nei tos, kurias patvirtina deklaracija“.

23 Atvirkščiai, nesant rodymų, mokesčių mokėtojų ne rezidentų apyvarta yra apskaičiuojama taikant minimalius apmokestinamųjų pajamų dydžius.

24 Todėl reikia konstatuoti, kad aptariami nacionalinės teisės aktai skirtingai traktuoja mokesčių mokėtojus pagal tai, ar jie yra Belgijos rezidentai, ar ne.

25 Negali būti pritarta tam, kad sistėigimo valstybė narė minimalius apmokestinamųjų pajamų dydžius taikytų mokesčių mokėtojams ne rezidentams tik dėl to, jog jie reziduoja kitoje valstybėje narėje, nes priešingu atveju Sutarties 52 straipsnis taptų beprasmis (analogiškai žr. 1986 m. sausio 28 d. Sprendimą *Komisija prieš Prancūziją*, C-270/83, Rink. p. 273, 18 punktą).

26 Savarankiškai tam tikros valstybės narės teritorijoje dirbančio mokesčių mokėtojo rezidento gautos pajamos ir pajamos, kurias gauna taip pat savarankiškai šioje valstybės narės teritorijoje dirbantis mokesčių mokėtojas ne rezidentas, yra priskiriamos tai pačiai pajamų, gaunamų iš

savarankiškos tos pa?ios valstyb?s nar?s teritorijoje vykdomos veiklos, kategorijai.

27 Belgijos vyriausyb?, gr?sdoma savo teiginius, kad, kiek tai susij? su mokes?i? administratoriaus turimais ?rodymais apmokestinam?j? pajam? dydžiui nustatyti, yra objektyvi skirtum? tarp rezident? ir ne rezident? situacij?, tvirtina, kad jei dalis mokes?i? mok?tojo ne rezidento veiklos b?t? vykdoma kitoje valstyb?je nar?je, nei jis vykdo savo savarankišk? veikl?, galimas apsikeitimas informacija su rezidavimo valstybe, remiantis 1977 m. gruodžio 19 d. Tarybos direktyvoje d?l valstybi? nari? kompetenting? institucij? tarpusavio pagalbos tiesioginio apmokestinimo srityje (OL L 336, p. 15) numatytu mechanizmu, yra nerealus ir neveiksmingas, siekiant išvengti praktini? sunkum?, atsiradusi? taikant apmokestinim? remiantis palyginimo metodu, nes Belgijos mokes?i? administratorius tokiu atveju neturi, pirma, rezidavimo valstyb?s savaiame ar automatiškai apsikei?iant informacija atsi?stos informacijos ir, antra, tikslios informacijos, vadinasi, prašymas pateikti informacij? neb?t? priimtinas.

28 Kaip nurod? ir generalinis advokatas savo išvad? 70 punkte, mokes?i? mok?tojas – rezidentas ar ne rezidentas, – jei dalis ši? mokes?i? mok?toj? vykdomos veiklos vykdoma kitoje valstyb?s nar?s teritorijoje nei tos, kurioje jie vykdo savarankišk? veikl?, aptariamam mokes?i? administratoriui sukelia tas pa?ias problemas, nes šios dvi mokes?i? mok?toj? grup?s yra objektyviai panašioje situacijoje.

29 Be to, reikia priminti, kad valstyb? nar?, jei dalis mokes?i? mok?tojo veiklos vykdoma kitos valstyb?s nar?s teritorijoje nei tos valstyb?s teritorijoje, kurioje jis vykdo savarankišk? veikl?, siekdama gauti iš kitos valstyb?s nar?s kompetenting? institucij? vis? informacij?, leidžian?i? jai tiksliai apskai?iuoti pajam? mokes?, arba vis? informacij?, kurios, jos manymu, reikia nustatant tiksli? mokes?io mok?tojo jos taikom? teis?s akt? pagrindu privalom? mok?ti pajam? mokes?io sum?, gali remtis Direktyva 77/799 (2003 m. birželio 26 d. Sprendimo *Skandia ir Ramstedt*, C-422/01, Rink. p. I-6817, 42 punktą ir ten nurodoma teismo praktika).

30 Tod?l reikia konstatuoti, kad mokes?i? mok?tojai rezidentai ir mokes?i? mok?tojai ne rezidentai yra objektyviai panašioje situacijoje pagrindin?je byloje nagrin?jam? nacionalin?s teis?s akt? prasme.

31 Šio aiškinimo jokiu b?du nepaneigia Belgijos vyriausyb?s teiginys, kad minimalios apmokestinamosios vert?s pagrindin?je byloje nagrin?jam? nacionalin?s teis?s akt? prasme yra dažnai labiau palankios mokes?i? mok?tojams ne rezidentams nei mokes?i? mok?toj? rezidentams, taikant palyginimo metod?. Iš tikr?j?, net jei Belgijos mokes?i? sistema b?t? dažniau palanki mokes?i? mok?tojams ne rezidentams, negalima atmesti galimyb?s, kad jei ši sistema nepalanki min?tiems mokes?i? mok?tojams, ji lemia nevienod? vertinim?, palyginti su mokes?i? mok?tojais rezidentais, ir taip sudaro kli?tis Sutarties 52 straipsniu garantuojamai ?sisteigimo laisvei (analogiškai žr. 2000 m. gruodžio 14 d. Sprendim? *AMID*, C?141/99, Rink. p. I?11619, 27 punkt? ir ten nurodom? teismo praktik?).

32 Tokiomis aplinkyb?mis valstyb?s nar?s teis?s nuostatos, išplaukian?ios iš 1992 m. Pajam? mokes?io kodekso 342 straipsnio 2 dalies ir 1993 m. rugpj??io 27 d. Karaliaus dekreto 182 straipsnio, kurios minimalius apmokestinam?j? pajam? dydžius numato tik mokes?i? mok?tojams ne rezidentams, yra netiesiogin? diskriminacija d?l nacionalin?s priklausomyb?s Sutarties 52 straipsnio prasme. Taigi, net jei min?tos nuostatos kaip rezidavimo vietos kriterij? numato pagr?st? apribojim?, nes jomis ne rezidentams nesuteikiama tam tikr? mokes?io lengvat?, kurios, atvirkš?iai, suteikiamos nacionalin?s teritorijos rezidentams, jos daugiausia gali kenkti kit? valstybi? nari? nacionaliniams subjektams, nes ne rezidentai dažniausiai yra užsienie?iai (analogiškai žr. min?to sprendimo *Schumacker* 28 punkt?).

33 Tod?l reikia išsiaiškinti, ar tokia diskriminacija gali b?ti pateisinama.

34 Belgijos vyriausyb? teigia, kad minimali? apmokestinam?j? pajam? dydži? nustatymas tik mokes?i? mok?tojams ne rezidentams pateisinamas b?tinybe užtikrinti veiksming? mokes?i? kontrol? ir kad jis atitinka proporcingumo princip?. Ji patikslina, kad mokes?i? mok?tojams rezidentams numatytas apmokestinimas, taikant palyginimo metod?, n?ra taikomas mokes?i? mok?tojams ne rezidentams d?l praktinio pob?džio sunkum?, b?tent negal?jimo remtis Direktyva 77/799.

35 Šiuo poži?riu reikia pamin?ti, kad mokes?i? kontrol?s veiksmingumas yra privalomas viešojo intereso pagrindas, galintis pateisinti Sutartimi garantuojam? pagrindini? laisvi? naudojimosi apribojim? (šiuo klausimu žr. 1999 m. liepos 8 d. Sprendim? *Baxter ir kt.*, C?254/97, Rink., p. I?4809, 18 punkt? ir ten nurodyt? teismo praktik?).

36 Taigi reikia konstatuoti, kad, viena vertus, Belgijos vyriausyb?s nurodyti praktinio pob?džio sunkumai, kaip tai išplaukia ir iš šio sprendimo 28 punkto, yra tokie patys ir mokes?i? mok?tojų rezident? atveju ir kad, kita vertus, iš šio sprendimo 29 punkto išplaukia, jog aptariama valstyb? nar? turi galimyb?, remdamasi Direktyva 77/799, apsikeisti informacija su kitomis valstyb?mis nar?mis.

37 Esant šioms aplinkyb?ms, b?tinyb? užtikrinti mokes?i? kontrol?s veiksmingum? nepateisina skirtingo vertinimo, tod?l mokes?i? mok?tojams ne rezidentams reikia taikyti tas pa?ias taisykles kaip ir mokes?i? mok?tojams rezidentams.

38 Remiantis prieš tai nurodytais argumentais, ? pateikt? klausim? reikia atsakyti taip, kad Sutarties 52 straipsnis draudžia tokias valstyb?s nar?s nuostatas, kokios išplaukia iš 1992 m. Pajam? mokes?io kodekso 342 straipsnio 2 dalies ir 1993 m. rugpj??io 27 d. Karaliaus dekreto 182 straipsnio, kurios minimalius apmokestinam?j? pajam? dydžius numato tik mokes?i? mok?tojams ne rezidentams.

D?l bylin?jimosi išlaid?

39 Kadangi šis procesas pagrindin?s bylos šalims yra vienas iš etap? prašym? priimti prejudicin? sprendim? pateikusio teismo nagrin?jamoje byloje, bylin?jimosi išlaid? klausim? turi spr?sti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastab? pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyr? min?tos šalys, n?ra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

Sutarties 52 straipsnis (po pakeitimo ? EB 43 straipsnis) draudžia tokias valstyb?s nar?s nuostatas, kokios išplaukia iš 1992 m. Pajam? mokes?io kodekso 342 straipsnio 2 dalies ir 1993 m. rugpj??io 27 d. Karaliaus dekreto, priimto ?gyvendinant 1992 m. Pajam? mokes?io kodeks?, 182 straipsnio, kurios minimalius apmokestinam?j? pajam? dydžius numato tik mokes?i? mok?tojams ne rezidentams.

Parašai.

* Proceso kalba: pranc?z?.